

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 140/05
12.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латинковића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Предрага Глигоријевића, чланова већа, саветника Врховног суда, Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела силовање из члана 103. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о заједничкој жалби оптуженог и његовог браниоца – адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Смедереву, К. 60/2000 од 31. марта 2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. ЗКП, дана 12. априла 2005. године, у присуству браниоца оптуженог – адвоката АБ, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована заједничка жалба оптуженог АА и његовог браниоца изјављена против пресуде Окружног суда у Смедереву, К. 60/2000 од 31. марта 2004. године.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Смедереву, оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела силовање из члана 103. став 1. КЗ РС и осуђује на казну затвора у трајању од две године; оптужени је обавезан да суду на име паушала плати 3.000,00 динара а на име трошкова кривичног поступка 21.100,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде; оштећена се ради имовинско-правног захтева упућује на парницу.

Против наведене пресуде, изјавили су заједничку жалбу оптужени и његов бранилац, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, са захтевом да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије поднеском Ктж. број 264/05 од 01. марта 2005. године предложио је да се заједничка жалба оптуженог и његовог браниоца одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Пошто је у свему поступио у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа којој нису присуствовали уредно обавештени Републички јавни тужилац и оптужени, на којој је размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалби, наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, и датих објашњења браниоца оптуженог за наводе и предлоге из жалбе, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреду кривичног закона на штету оптуженог, на које другостепени суд, поводом жалбе, пази по службеној дужности, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Иако се жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, у жалби се не указује конкретно о којој битној повреди одредаба кривичног поступка се ради. У ствари, жалбени наводи по том основу, своде се на оспоравање утврђеног чињеничног стања.

Жалбом браниоца оптуженог неосновано се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно ценио изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу, оценивши све доказе појединачно и у међусобној повезаности, као и са одбраном оптуженог и при томе правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

За своје утврђење првостепени суд је у побијаној пресуди дао јасне, потпуне и непротивречне разлоге које прихвата и овај суд и на исти упућује.

Своди се жалба у овом делу на побијање и правилност оцене изведених доказа, посебно, на оспоравање оцене веродостојности казивања оштећене с`једне стране и, с`друге стране вештака др ББ као и на истицање да се првостепена пресуда заснива на непоузданим доказима, па је, с`тога, код таквог стања ствари и одбрана оптуженог неправилна.

Оштећена је током поступка била доследна и категорична у свом казивању да ју је оптужени критичном приликом на начин описан у изреци првостепене пресуде принудио на обљубу претходно сломивши њен отпор. Наиме, ни по оцени Врховног суда, нема било каквих разлога из којих би оштећена лажно теретила оптуженог. Ово из разлога, што се оштећена са оптуженим од пре познавала, што се она забављала са њеним кумом, што је имала поверења у њега, а у суочењу са оптуженим била је категорична у свом казивању да ју је оптужени принудио на обљубу.

То што оштећена случај није одмах пријавила СУП-у на шта посебно инсистира жалба, не доводи у сумњу веродостојност њеног исказа. Оштећена живи у малом месту, где се сви познају, па је желела да избегне непријатности како за себе тако и за своју породицу.

Жалбена логицирања да се врата на аутомобилу, иако су затворена централном бравом, са унутрашње стране могу отворити простим повлачењем ручице за отварање врата, а што је првостепени суд морао путем вештака одређене струке да утврди, а у циљу "расветљавања" чињенице да ли је оштећена могла или није да изађе из аутомобила својевољно, по оцени Врховног суда су неосновани и без утицаја на утврђено чињенично стање.

Неосновани су жалбени наводи браниоца којима се оспорава исказ вештака др ББ, доводећи при томе и у сумњу да ли се ради о судском вештаку, а што наводно, првостепени суд није утврдио. Ово са разлога што се, како то првостепени суд наводи, ради о судском вештаку и што је вештак у своме исказу била јасна и недвосмислена у тврдњи да је приликом гинеколошког прегледа у спољашњој регији вагине нису пронађени трагови насиља, а у вагини је било појачане вагиналне секреције, са сукрвицом а на грлићу материце евидентирани су знаци акутне упале са слузокожом која је оскудно крварила, химен је био лацерисан до основице. Затим према налазу вештака зацеп на химену не представља урођени усек, и лакша повреда химена нараста за три а тежа за седам дана, а пошто су ивице биле лако дебље, то по њеном мишљењу указује на скорашње раздевичење не старије од 10 до 20 дана.

С`друге стране, првостепени суд је посебно ценио одбрану оптуженог, и основано нашао да је иста без подлоге у изведеним доказима. Наиме, одбрана оптуженог да је оштећена у ___ имала односе са другим људима, а како је требало да се уда за ВВ, који је инсистирао да буде невина, да је цео догађај измислила како би оправдала свој ранији живот, лишени су сваког основа.

Према томе, Врховни суд налази да је чињенично стање у овој кривично-правној ствари правилно и потпуно утврђено и на исто правилно примењен кривични закон када су радње оптуженог правно квалификоване као кривично дело силовања из члана 103. став 1. КЗ РС. Разлоге првостепеног суда дате у том правцу као јасне, логичне и уверљиве у целости прихвата и овај суд и на њих упућује. С`тога се, жалбени наводи браниоца оптуженог, којим се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Испитујући одлуку о казни, Врховни суд налази да је првостепена пресуда и у том делу правилна.

При изрицању казне, првостепени суд је ценио објективну тежину извршеног кривичног дела, а затим све оне околности које су детаљно описане у првостепеној пресуди. Тим свим околностима, дат је онај значај који у конкретном случају имају. Казна затвора у трајању од две године, по оцени Врховног суда, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог као учиниоца и као таква нужна за остваривање сврхе казне предвиђена чланом 33. ОКЗ. С`тога се жалбени наводи браниоца оптуженог да се оптуженом изрекне блажа казна, оцењују као неосновани.

Са изнетих разлога, на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Драгица Гајић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ